

pământ dacă ar fi existat o pereche neprihănită, așa cum au fost Sfinții Ioachim și Ana.

Romano-catolicii au ajuns la înșelare și cred, chipurile din evlavie, că Maica Domnului s-a născut fără să aibă păcatul strămoșesc. Dar Maica Domnului nu s-a născut fără păcatul strămoșesc, ci așa cum a vrut Dumnezeu să se nască oamenii după creație. Ea a fost preacurată¹, pentru că zămisirea ei s-a făcut fără plăcere trupească. Sfinții Ioachim și Ana, după rugăciunea fierbinte făcută către Dumnezeu pentru a le dărua un copil, s-au împreunat nu din poftă trupească, ci din ascultare față de Dumnezeu. Iar taina aceasta mi s-a descoperit la Sinai².

Înfrânarea în viața de căsătorie

Dumnezeu *'pe toate le-a făcut bune foarte'*³. Bărbatul simte o atracție firească spre femeie și femeia spre bărbat. Dacă nu ar fi existat această atracție, niciodată nimeni nu s-ar fi încumetat să facă familie, ci

¹ Maica Domnului s-a născut în chip firesc și nu fără împreunare. 'A fost preacurată', pentru că, așa cum scrie și Sfântul Ioan Damaschin în cuvântul său 'La Nașterea Preasfintei Stăpânei noastre Născătoarea de Dumnezeu și pururea Fecioara Maria', s-a zămislit 'în întreagă înțelepciune' (vezi P.G. 96, 669A), dar, prin nevoița ei, și-a sporit sfințenia pe care a primit-o de la părinți, respingând 'tot gândul nefolositor și vătămător de suflet înainte de a se îndulci de el' (Ibidem 676B).

² Starețul a pustnicit la Sinai, la Peștera Sfinților Galaction și Epistimia, între anii 1962-1964. Iar cele descoperite lui, Starețul nu ni le-a spus.

³ Fac. 1, 31.

s-ar fi gândit la greutățile pe care le-ar fi întâmpinat mai târziu cu creșterea copiilor, etc., și nu ar fi hotărât să pornească pe această cale.

După căderea celor întâi zidiți, cugetarea trupească ar fi putut fi la unii oameni de cinci la sută, la alții zece, treizeci, etc. Însă astăzi unde se mai află oameni care să aibă numai cinci la sută cugetare trupească, adică să aibă o cugetare curată. Cu toate acestea, tuturor oamenilor li s-a dat de la Dumnezeu posibilitatea să ajungă la nepătimire, dacă se nevoiesc cu mărire de suflet.

Cei căsătoriți, fiindcă duc o viață conjugală, nu sunt îndreptățiți să uite că omul nu este numai trup, ci este și duh, și să trăiască astfel fără frâu⁴. Ci trebuie să

⁴ Referitor la subiectul relațiilor dintre soți, Părintele Paisie a scris într-o scrisoare: "Despre subiectul de care mă întrebi, referitor la relațiile între soți, atât ale preoților căsătoriți, cât și ale mirenilor, Sfinții Părinți nu rânduiesc ceva precis, și de aceea el este ceva care nu poate fi încadrat în canoane, pentru că nu pot fi puși toți oamenii pe același calapod. Sfinții Părinți lasă lucrul acesta la discernământul, mărirea de suflet, sensibilitatea duhovnicească și la puterea fiecăruia. Pentru a mă face mai înțeles îți scriu câteva cazuri de preoți căsătoriți și mireni care încă trăiesc și pe care îi cunosc. Dintre aceștia sunt unii care au venit în contact după căsătoria lor și după ce au dobândit unul, doi sau trei copii, au hotărât apoi să trăiască în curăție. Alții vin odată pe an pentru naștere de prunci, după care trăiesc ca frații. Alții evită perioadele posturilor și după aceea vin în contact. Iar alții nu pot izbuti nici aceasta. Unii, o dată în mijlocul săptămânii, pentru a avea trei zile înainte de Sfânta Împărtășanie și trei zile după. Iar alții se poticnesc și în aceasta. De aceea și Hristos, după Înviere, atunci când S-a arătat apostolilor, cunoscând neputința firii omenești, a rostit mai întâi aceste cuvinte: *Precum M-a trimis pe Mine Tatăl, vă trimit și eu pe voi... Luați Duh Sfânt; cărora veți ierta păcatele,*

se nevoiască pentru a-și supune trupul duhului. Iar dacă vor încerca să trăiască duhovnicește, sub povățuirea duhovnicului lor, vor începe să guste încet-

le vor fi iertate și cărora le veți ține, vor fi ținute. Scopul este să se nevoiască omul cu discernământ și mărire de suflet, potrivit cu puterile lui duhovnicești. La început, firește, nu ajută vârsta, dar, cu cât trec anii și se vlăguieste trupul, se poate impune duhul și astfel pot și cei căsătoriți să guste puțin și din desfătările dumnezeiești. Și astfel se retrag în chip firesc de la plăcerile trupești, pe care încep să le vadă ca pe niște nimicuri. În felul acesta se înduhovnicesc, oarecum, și cei căsătoriți ajungând astfel în Rai pe cărarea odihnitoare cu cotituri. Monahii însă o iau de-a dreptul, cățărându-se pe stânci și astfel se urcă în Rai. Trebuie să ai în vedere, Părinte, că subiectul relațiilor conjugale nu este numai subiectul tău și nici nu ai dreptul să-l aranjezi numai tu singur, ci "cu bună învoială", după cum spune Apostolul Pavel. Dar și atunci când se face "cu bună învoială", este trebuință de atenție. Căci cel tare duhovnicește trebuie să se pună în situația celui slab. De multe ori, ca să nu măhnească un soț pe celălalt, spune că este de acord să se înfrâneze pentru o vreme, dar lăuntric se chinuiește. Iar aceasta o pățimesc mai ales femeile, care au și puțină frică de Dumnezeu, dar au și un trup vioi. De multe ori, unii bărbați evlavioși din lipsă de discernământ, atunci când aud de la femeile lor că sunt de acord, se silesc să prelungescă această perioadă de înfrânare, făcându-le astfel pe femeile lor să se chinuiască, să izbucnească în crize de nervi, etc... Bărbații crezând că femeile lor au sporit în virtutea înfrânării, vor să trăiască în înfrânare pentru perioade și mai mari de timp, dar în felul acesta duc pe femeile lor în ispită, silindu-le să-și caute prietenii. Și dacă se întâmplă aceasta, le chinuie mustrarea conștiinței pentru cădere, iar bărbații încearcă să trăiască și mai virtuos, văzând pe femeile lor că nu mai au dispoziție. Și cred astfel că ele au sporit duhovnicește și nu mai doresc lucruri trupești. Firește, pricina este egoismul femeiesc justificat și invidia lor, datorate sentimentului de complexitate pe care îl au. Femeia atunci când îl vede pe bărbatul ei că vrea să ducă o viață duhovnicească, se silește pe sine ca să-l întrecă. Dar, iartă-mă,

încet bucurii și mai înalte, duhovnicești, și nu le vor mai căuta pe cele trupești. Soții au datoria să se nevoiască pentru a se înfrâna, ca să nu transmită patima trupească și copiilor lor. Un copil ai cărui părinți au multă cugetare trupească are de mic astfel de înclinații, pentru că ia cugetare trupească de la ei. La început ea este slabă, ca și toate celelalte patimi ce se moștenesc – ca urzica care, atunci când o plantezi, o poți lua în mână, dar când se mărește înțeapă – dar se poate vindeca de către un duhovnic bun care are discernământ. Iar dacă nu o taie la o vârstă mică, va trebui să se nevoiască mult să o taie atunci când ea va crește.

Intervenția rațiunii omenești în vola lui Dumnezeu, cu privire la nașterea de prunci

De multe ori, destule perechi de soți îmi destăinuiesc neliniștea lor cu privire la nașterea de prunci și îmi cer părerea. Unele perechi se gândesc să facă doi-trei copii, iar altele doresc să dobândească mai mulți. Însă

că am intrat în livezi străine, căci lucrarea monahului este șiragul de metanii și nu aceste subiecte. Dar ca să nu te măhnesc, am fost nevoit să-ți scriu câteva din cele (pe care le știu de departe), care îi chinuiesc pe frații noștri din lume și prin care dau loc vrăjmașului. Are mare însemnătate și faptul ca amândoi soții să aibă același temperament. Iar dacă se întâmplă ca unul să aibă un temperament mai domol și celălalt mai vioi, atunci trebuie să se facă o jertfă din partea celui mai puternic pentru cel slab, care încet-încet va fi ajutat să-și dobândească sănătatea sufletească. Și astfel, sănătoși amândoi, să meargă înainte" (Preot Dionisie Tați "Starețul Paisie", Konița 1995, pp. 176-178).

cea ce îi va ajuta cel mai mult este să lase lui Dumnezeu acest subiect al nașterii de prunci. Să-și încredințeze viața lor Proniei dumnezeiești și să nu-și facă programele lor. Trebuie să creadă că Dumnezeu, Care se îngrijește de păsările cerului, cu atât mai mult se va îngriji de proprii lor copii. Era un marinar care s-a căsătorit la vârsta de douăzeci și opt de ani. Sărac și el, săracă și fata pe care a luat-o, au închiriat un subsol în care să locuiască. Tânăra a găsit ceva de lucru și trăiau foarte cumpătat. Închipuiți-vă, drept masă aveau o ladă de fructe, pe care le-au cumpărat o singură dată. După aceea au dobândit și copii și făceau mari economii ca să-i crească. Și cu toate acestea, încet-încet s-au căpătuit.

Unii încearcă mai întâi să le aranjeze pe toate celelalte și după aceea se gândesc la copii. Nu-L pun la socoteală deloc pe Dumnezeu. Alții spun: "Astăzi viața este grea. Ajunge un copil, cu toate că și pe acesta îl crești cu destulă greutate", și nu mai fac alți copii. Aceștia nu-și dau seama cât de mult păcătuiesc cu această concepție a lor, pentru că nu-și pun nădejdea în Dumnezeu. Dumnezeu este milostiv și de îndată ce va vedea că nu mai pot face față, nu le va mai dărui alți copii.

Mulți se căsătoresc, dar nu se gândesc că scopul căsătoriei este să facă copii și să-i educe creștinește. Nu vor copii mulți, ca să nu aibă neazuri, dar au în apartamentele lor câini, pisici... Mi-au spus unii că acum⁵ în America, unii oameni țin în casele lor în loc

⁵ S-a spus în noiembrie 1990.

de câini, un fel de purceluși, care sunt foarte scumpi și nu cresc repede. Au fost făcuți în așa fel, încât să-i poată ține în apartamentele lor. Nu vor să aibă copii, pentru că le vine greu să-i spele, etc., dar să spele porci nu. Câinele cel puțin este și paznic. Dar ca să ții porci în casă... Înfricoșător! În Australia am văzut⁶ azile pentru câini, pisici..., chiar și cimitir pentru animale. Oamenii, așa cum progresează, vor crește șoa-reci și vor face conserve din ei pentru a hrăni pisicile, și vor crește iepuri pentru a hrăni câinii, în timp ce atâția oameni mor de foame. Și ca să vezi, dacă omoară cineva un câine, se poate să plătească mai mult decât dacă ar omorî un om. Depinde, firește, și al cui este câinele... Unde am ajuns?! În vremea noastră omul valorează mai puțin decât un câine.

Și mă mir cum de unii duhovnici pot spune anumite ciudățenii. Odată niște închinători care au venit la Colibă m-au întreat: "Părinte, Sfântul Ioan Gură de Aur scrie undeva ca soții să nu facă copii?". "Ce sunt acestea pe care le spuneți? De unde le-ați auzit?", îi întreb. "Părintele cutare ne-a spus". Mă duc atunci la acel părinte și-l întreb: "Ai spus așa ceva?". "Da", îmi răspunde acela. "Dar unde ai găsit scris asta?" îl întreb din nou. "Sfântul Ioan Gură de Aur spune aceasta în cuvântul său «Despre Feciorie», îmi răspunde. "Ascultă, îi spun, eu nu l-am citit pe Sfântul Ioan Gură de Aur, dar nu se poate ca el să fi spus așa ceva, altceva o fi spunând acolo. Adu-mi cartea să văd ce scrie". Acela

⁶ Starețul a mers în Australia în 1997, în urma invitației făcută de Biserică, pentru a-i ajuta duhovnicește pe grecii de acolo.

îmi aduce cartea și-mi arată locul. Îl citesc și văd că Sfântul scrie acestea: "Acum s-au înmulțit oamenii și vi se dă posibilitatea să trăiți și în feciorie. Nu mai este ca în vechime când trebuiau să lase urmași"⁷, și nu zice "să nu nașteți copii". Însă acela continua să insiste. Este cu puțință ca fiind cleric și teolog, să spună astfel de lucruri? Pe lângă faptul că vrea să arate că îl citește pe Sfântul Ioan Gură de Aur, că scrie și lucrări teologice, mai vrea să fie considerat și un duhovnic bun. Știți ce vătămare pricinuiesc astfel de interpretări greșite oamenilor care vor să-și odihnească gândul?

Pentru mulți care trăiesc lumește, astăzi familia nu mai are sens. De aceea tinerii fie nu se căsătoresc, fie se căsătoresc dar nu fac copii, fie își omoară copiii prin avorturi, și astfel ei singuri își stârpesc neamul lor. Adică ei singuri se distrug, nu îi distruge Dumnezeu. În timp ce oamenii credincioși, care țin poruncile lui Dumnezeu, primesc harul dumnezeiesc, pentru că Dumnezeu este obligat oarecum să-i ajute în acești ani grei prin care trecem. Și vedem creștini familisti, aducând la viață pe toți copiii dăruiți de Dumnezeu, și crescându-i în frica Lui. Iar toți acești copii sunt echilibrați, bucuroși, și sporesc în toate, având asupra lor binecuvântarea lui Dumnezeu. Și de la neliniștea pentru apropierea sfârșitului lumii, vedem astăzi cum, cu harul lui Dumnezeu, propășește o generație bună. Diavolul distruge, dar și Bunul Dumnezeu lucrează și nu va lăsa să dispară neamul nostru.

⁷ Sfântul Ioan Gură de Aur, "Despre feciorie", XVI, PG 48, 546.

– Părinte, o femeie care nu este ortodoxă, dacă nu poate dobândi copil, îi este îngăduit, dacă cere, să se incingă cu panglica ce o atingem de Sfintele Moaște ale Sfântului Arsenie?⁸

– Crede cu adevărat în puterea Sfântului sau se gândește că va fi ajutată în chip magic? Dacă crede în puterea Sfântului i se îngăduie s-o poarte.

La unele femei care nu pot dobândi copii acționează legile duhovnicești, pentru că nu au făcut familie la timp. Încep să aleagă, zicând: "Nu, acesta este așa, celălalt altfel", dau apoi o făgăduință cuiva, dar în același timp se uită și la altul, după aceea spun "nu" celui căruia îi dăduse făgăduința, iar acesta în loc să considere o binecuvântare faptul că îl lasă înainte de a se căsători, merge să se sinucidă. Ei, ce fel de familie va face o astfel de tânără? Alte femei nu pot face copii pentru că în anii tinereții lor au trăit o viață destrăbălată. Iar altele sunt afectate de alimentație, căci un număr mare de alimente conțin multe chimicale și hormoni.

Există și perechi care, de îndată ce se căsătoresc, vor să dobândească imediat copii și dacă întârzie puțin îi cuprinde neliniștea. Dar cum să dobândească copii

⁸ Sfântul Arsenie, așa cum se vede din viața lui, în cazurile de sterpiciune binecuvânta o sforicică și o dădea femeii s-o poarte ca să i se dezlege sterpiciunea. Starețul ne spunea că în cazurile asemănătoare să atingem o bucată de panglică de Sfintele Moaște ale Sfântului Arsenie și să o dăm femeii care are problema, s-o poarte.

când ei sunt plini de neliniște și stres? Dacă vor alunga neliniștea și stresul și vor pune o bună rânduială duhovnicească în viața lor, atunci vor dobândi copii.

Uneori Dumnezeu intenționat întârzie să dea copii unei perechi. Ați văzut că Sfinților părinți Ioachim și Ana, precum și Proorocului Zaharia și Sfintei Elisabeta abia la bătrânețe le-a dăruit Dumnezeu copil? Și aceasta a făcut-o în ambele cazuri, pentru a împlini planul său cel din veșnicie de mântuire a oamenilor.

Soții trebuie să fie totdeauna pregătiți să primească voia lui Dumnezeu în viața lor. Pe cel care se încrede în Dumnezeu, El nu-l va lăsa. Noi nu facem nimic pentru Dumnezeu, iar El face atâtea pentru noi. Cu câtă dragoste și dărnicie ni le dă pe toate! Există oare ceva pe care Dumnezeu să nu-l poată face? O pereche avea cinci copii, care, atunci când s-au făcut mari, au plecat și s-au aranjat la casele lor, lăsându-i astfel singuri pe părinți. Atunci aceștia au hotărât să mai facă încă un copil, ca să-l aibă lângă ei la bătrânețele lor. Cu toate că femeia era la vârsta la care nu mai putea face copii și, omenește, aceasta era cu neputință, aveau însă mare credință în Dumnezeu și de aceea au dobândit un băiat. Astfel au avut împreună cu ei la bătrânețe pe fiul lor cel mai mic, pe care l-au crescut și l-au căpățuit apoi și pe el.

Nașterea de prunci nu depinde numai de om, ci și de Dumnezeu. Când Dumnezeu vede smerenie la perechea care întâmpină greutăți în dobândirea de copii, atunci el le dă nu numai un copil, ci chiar și mai mulți. Însă atunci când vede încăpățănare și egoism, nu le împlinește cererea lor, deoarece aceasta ar

însemna să-i odihnească în patimile lor. De aceea soții trebuie să se lase cu totul în voia lui Dumnezeu și să spună: "Dumnezeu meu, Tu te îngrijești de binele nostru, «facă-se voia Ta»". Și atunci se va împlini ceea ce cer. Deoarece numai atunci se va face voia lui Dumnezeu când spunem: "facă-se voia Ta" și ne încredințăm Lui întru toate. Însă noi, pe de o parte spunem: "Facă-se voia Ta", iar pe de alta insistăm să se facă voia noastră. Atunci ce să mai facă Dumnezeu cu noi?

Cazuri de nerodire

– Părinte, doi soți care au stigmatul anemiei mediteraneene ne-au întrebat dacă trebuie să facă copii. Noi le-am spus să-l întrebe pe duhovnicul lor.

– Duhovnicii nu pot spune acestor perechi să nu facă copii. Ci trebuie să le cultive mărimea de suflet, care să-i îndemne la înfrânare și să-i iconomisească cu discernământ.

– Părinte există perechi, care, deși trăiesc foarte duhovnicește și vor să dobândească copii, totuși nu pot.

– Dumnezeu multora nu le dă copii, pentru ca astfel să iubească pe toți copiii din lume ca pe ai lor și să-i ajute la renașterea lor duhovnicească. Cineva nu avea copii, dar atunci când ieșea din casă, toți copiii din vecini alergau lângă el și îl înconjurau cu multă dragoste. Nu-l lăsau să meargă nici la servicii. Vedeți, Dumnezeu nu i-a dat acestuia copii, dar i-a hărăzit binecuvântarea ca toți copiii din vecinătate să-l

iubească ca pe un părinte, și să-i ajute duhovnicește după puterea lui. Judecățile lui Dumnezeu sunt adânc de nepătruns.

Alteori Dumnezeu nu dă copii pentru a se aranja și vreun orfan. Cândva, am cunoscut un creștin bun, care exersa profesia de judecător. Odată, când am trecut prin orașul în care locuia, l-am vizitat și multa lui bunătate m-a înduplecat să rămân o zi la el. Am cunoscut-o și pe soția lui, care și ea îi semăna soțului ei în virtute. De la soție am aflat despre viața duhovnicească a soțului ei, iar de la el despre starea duhovnicească a soției. Mai târziu am aflat despre ei și de la alți mulți creștini, care i-au cunoscut și care s-au împărtășit de facerile lor de bine. Acest om al lui Dumnezeu își îndeplinea în mod corect profesia de judecător. Dacă vedea că cineva era escroc, nu numai că nu-i primea dosarul, ci îl și muștra cu asprime pentru a-și reveni. Dacă vedea pe unul că era vinovat, dar se căia, încerca să aranjeze cumva lucrurile sau să-i micșoreze pedeapsa. Dacă vedea că este sărac și nedreptățit, nu lua deloc bani de la el, și încerca să-l îndreptățească la judecată. Trăia foarte simplu și puținii bani pe care-i câștiga îi ajungeau, chiar și pentru a ajuta familiei sărace. Casa judecătorului credincios era cu adevărat o oază duhovnicească în Sahara orașului. Acolo se adunau oameni îndurerăți, săraci, fără serviciu, cu probleme familiare, pe care îi sprijinea ca un părinte bun. Avea și cunoscuți în diferite posturi, și pe oricare dintre ei îl ruga să ajute pe cineva pentru loc de muncă, boală, etc., niciunul nu-i spunea "nu", pentru că toți îl iubeau și îl prețuiau. Tot

astfel lucra și femeia lui. Ajuta copiii săraci sau tineri care aveau greutăți cu studiile lor, și toți o aveau ca pe o mamă. La un moment dat ea mi s-a plâns, spunându-mi: "Părinte, atunci când m-am căsătorit, îndată mi-am lăsat serviciul, căci am fost profesoară, deoarece m-am gândit că astfel voi putea fi o mamă mai bună. Am cerut de la Hristos să-mi dea și până la douăzeci de copii, dar, din nefericire, nu mi-a dat niciunul". Atunci i-am spus: "Soră, tu ai mai mult de cincisute de copii și încă te mai plângi? Hristos a văzut intenția ta cea bună, și te va răsplăti pentru ea. Acum când ajuți pentru renașterea duhovnicească a atâtor copii, te faci o mamă mai bună decât multe mame și le depășești pe toate femeile cu mulți copii. Vei avea și cea mai mare răsplată, pentru că, prin renașterea lor duhovnicească, copiii se asigură duhovnicește în viața veșnică". După un timp au adoptat și o fată, căreia i-au dat toată averea lor. Iar ea purta grijă de ei și după ce bătrânii au murit, s-a dus la mănăstire, cu toate că și casa lor era ca o mănăstire, căci în ea se citeau toate slujbele. La vecernie și pavecerniță veneau și alți frați în Hristos, iar miezonoptica și utrenia le citeau ei trei. Aceste suflete binecuvântate au odihnit multe suflete îndurerate. Dumnezeu să-i odihnească și pe ei.

De aceea spun că cel mai mare și cel mai bun părinte este cel care s-a renăscut duhovnicește pe sine însuși și ajută și pentru renașterea duhovnicească a copiilor din toată lumea, pentru a-i ajuta astfel să ajungă în Rai.

– Părinte, unii soți care nu pot face copii se gândesc să infieze vreun copil.

- Da, este mai bine să înfieze. Nu trebuie să insiste, căci ce vrea omul nu este întotdeauna și voia lui Dumnezeu.

- Părinte, părinții adoptivi trebuie ca la o anumită vârstă a copilului să-i spună că este înfiat?

- Ei, cel mai bine este să-i spună copilului la o anumită vârstă. Dar ceea ce are mai mare valoare este să-l iubească mult și cum trebuie pe copil. Există copii care trăiesc cu părinții lor firești, dar iubesc mai mult pe alți oameni pentru că părinții lor nu au dragoste.

Famițiile cu mulți copii

Dumnezeu iubește și poartă de grijă mai mult de perechile care au mulți copii. Într-o familie mare se pricinuiesc copiilor mai multe prilejuri ca ei să se dezvolte normal, atâta timp cât părinții le dau o educație bună. Căci un copil îl ajută pe celălalt, fiica cea mai mare o ajută pe mama, al doilea copil poartă de grijă de cel mai mic, etc. Există sentimentul de dăruire și trăiesc într-o atmosferă de jertfire de sine și dragoste. Cel mic îl și iubește, dar îl și respectă pe cel mare. Într-o familie cu mulți copii acestea toate se cultivă în chip firesc.

De aceea, atunci când în familie sunt doar unul sau doi copii, părinții trebuie să fie foarte atenți cum să-i crească. De obicei părinții acestor copii caută să nu le lipsească nimic, iar ei, având de toate, se netrebnicesc cu desăvârșire. Ia uită-te la o fată singură la părinți și

care le are pe toate. Are și servitoarea ei, care-i aduce mâncarea la ora fixă, care-i va aranja și camera, etc. Servitoarea este plătită, dar și sporește duhovnicește, deoarece se dăruiește pe sine, se jertfește, în timp ce aceea, dacă nu va face nici cea mai mică jertfire de sine, va rămâne buștean. Eu recomand tinerilor să-și ia soții din fetele familiilor numeroase, deoarece copiii care cresc cu lipsuri materiale se obișnuiesc cu jertfirea de sine, și astfel se gândesc cum să-i ajute pe părinții lor. Iar lucrul acesta rar îl întâlnești la copiii deprinși cu traiul bun.

Părinții cu mulți copii au o inimă bună. Mi-aduc aminte că în timpul ocupației germane, printre vecinii noștri era un copil orfan care rămăsese complet singur. Unui familist sărac, cu zece copii, i s-a făcut milă de el, l-a luat în casa sa și l-a crescut și pe acela împreună cu copiii lui. Și știți ce binecuvântare a primit după aceea acel om de la Dumnezeu! Oare, Dumnezeu l-ar fi lăsat neajutat pe acela ce avea o astfel de mărime de suflet?

Se poate ca unul cu mulți copii să înfrunte la început multe greutăți, dar Dumnezeu nu-l va lăsa. Să vă spun un caz. Un familist care avea șase copii mi-a cerut odată să fac rugăciune pentru ei, ca să nu-i scoată proprietarii din casă. Din păcate, mulți proprietari preferă să-și închirieze casa lor la doi oameni și cinci câini sau pisici care o murdăresc, și nu vor s-o închirieze la familii cu mulți copii, ca să nu le strice, chipurile, casa. Așadar acest familist obosise, sârmanul, fiind alungat dintr-o casă în alta, grăbindu-se să

inchirieze înaintea altuia în altă parte, ostenindu-se să transporte lucrurile și copiii din casă în casă. Lucra din greu ca să-și economisească cele absolut necesare pentru familie și nu se târguia pentru chirie, numai ca să fie lăsat de proprietar mai mult timp în casă, pentru a nu se chinui cu mutările, dar nici așa nu era îngăduit. Când am auzit aceasta mi s-a făcut milă de el și i-am spus: "Nu te mâhni, Dumnezeu se va îngriji și de copiii tăi. El este Creatorul, Cel care le dă copiilor ceea ce este mai important, adică sufletul. Voi, ca împreună-creatori cu El, le dați numai trupul. Așadar Dumnezeu se îngrijește de copii mai mult decât voi". Nu au trecut două-trei luni, când într-o zi vine la mine și-mi spune: "Slavă lui Dumnezeu! Dumnezeu mi-a rânduit și casă și-mi prisosesc și destui bani". L-am întrebat ce s-a întâmplat, iar el mi-a povestit următoarele: "Odată am vrut să merg în satul natal și așa cum așteptam la auto-gară să vină autobuzul, se apropie de mine un vânzător de bilete de loterie și mă îndeamnă să cumpăr. Eu însă nu am vrut să iau, deoarece conștiința de creștin nu-mi îngăduia. Dar după ce acela s-a îndepărtat puțin, m-am gândit că poate se află într-o mare sărăcie și i-am strigat să aștepte. Am scos bani pentru un bilet și i-am dat, fără să iau biletul. Dar acela fiind cinstit, nu a primit aceasta. Atunci neștiind ce să fac, dar dorind totuși să-l ajut, i-am spus: "Dă-mi un bilet. Poate îmi va trebui". Și astfel am luat un loz cu scopul de a-l bucura pe acela și nu pe mine, căci eu mă mâhnisem puțin, deoarece îmi călcasem rânduiala. Dar cu lozul acela am câștigat o mare sumă de bani. Cu o parte din ei mi-am cumpărat o casă. O altă parte

i-am lăsat pentru întreținerea copiilor, iar o altă parte i-am pus într-un plic pe care l-am lăsat în căsuța poștală a vânzătorului de lozuri, deoarece în mână nu i-ar fi primit sub nici un chip". Este uimitor cum lucrează dragostea lui Dumnezeu pentru cei cu mărime de suflet.

Avorturile sunt un păcat înfricoșător

– Părinte, o oarecare femeie de patruzeci de ani, care are copii mari, este însărcinată în luna a treia. Bărbatul ei o amenință că va divorța dacă nu face avort.

– Dacă va face avort, vor plăti ceilalți copii cu boli și accidente. Astăzi părinții își omoară copiii prin avorturi și nu au binecuvântarea lui Dumnezeu. Mai demult dacă se năștea un copil bolnav, îl botezau, iar dacă murea, pleca îngerăș. Dar părinții aceuia rămâneau cu alți copii sănătoși și astfel aveau binecuvântarea lui Dumnezeu. Astăzi, însă, părinții își omoară copiii sănătoși cu avorturile și țin în viață pe cei bolnăvicioși. Apoi aleargă în Anglia și America să-i vindece. Iar acești copii, dacă vor trăi, vor face familie și poate să dea naștere la alți copii bolnavi. În timp ce, dacă ar fi făcut și alți copii, nu ar fi alergat atât de mult pentru unul, pentru cel bolnav, și nu s-ar fi măhnit atât de mult dacă ar fi murit, căci ar fi plecat îngerăș de aici.

– Părinte, am citit undeva că în fiecare an, în întreaga lume, se fac cinci milioane de avorturi și două sute

de mii de femei mor din cauza întreruperilor de sarcină pe care le fac⁹.

- Îi omoară pe copii, pentru că, așa cum spun ei, dacă se va înmulți lumea, oamenii nu se vor putea întreține și nu vor avea ce să mănânce. Există atâtea suprafețe necultivate, atâtea păduri, care, în puțină vreme, cu mijloacele care există astăzi, ar putea să le facă, de pildă, plantații de mășline, și să le dea celor ce nu au proprietăți. Ei spun că nu taie copaci, deoarece nu va mai exista apoi oxigen, însă mășlinii tot copaci sunt. În America ard grâul, iar în Grecia aruncă fructele, etc., în gropi de gunoi, în timp ce în Africa oamenii mor de foame. Atunci când în Etiopia mureau oamenii de foame pentru că era mare secetă, i-am spus unui oarecare cunoscut, care era amator și ajuta în astfel de cazuri, să meargă la o astfel de groapă de gunoi, să-i roage să-l lase să încarce un vapor de fructe și să-l ducă acolo în dar. Însă sub nici un chip nu i-au dat voie.

Câte mii de embrioni mor în fiecare zi! Avortul este un păcat înfricoșător. Este o ucidere, și încă una mare, căci copiii mor nebotezați. Părinții trebuie să înțeleagă că viața începe în clipa zămislirii.

Într-o noapte, Dumnezeu a îngăduit să văd o înfricoșătoare vedenie, care mi-a arătat care este soarta acelor copii. Era în noaptea spre Marțea Luminată. Aprinsesem două lumânări în două tinichele, așa cum obișnuiesc să fac chiar și atunci când dorm, pentru cei ce suferă sufletește și trupește, vii și morți. La ora

⁹ S-a spus în 1980.

douăsprezece, în miezul nopții, în timp ce rosteam rugăciunea lui Iisus, văd un ogor mare, înconjurat cu un gard de zid, semănat cu grâu care abia începuse să crească. Eu stăteam în afara ogorului și aprindeam lumânări pentru cei morți, pe care le lipeam de zidul împrejmuitor. În partea stângă era un teren viran, plin de stânci și văgăuni, care se mișcau mereu din pricina unui vuiet puternic alcătuit din mii de țipete sfâșietoare, care-ți rupeau inima. Chiar și cel mai împietrit om s-ar fi umilit, dacă le-ar fi auzit. În timp ce sufeream din pricina acelor țipete sfâșietoare și mă întrebam de unde provin și ce înseamnă toate acestea pe care le vedeam, am auzit o voce spunându-mi: "Ogorul cu grâu, care încă nu a dat în spic, este cimitirul cu sufletele morților care vor învia. Iar în locul care se cutremură de țipetele sfâșietoare, se află sufletele copiilor care au fost omorâți prin avorturi". După această vedenie mi-a fost cu neputință să-mi revin multă vreme, din pricina marelui dureri ce am simțit-o pentru sufletele acelor copii. Nu am putut nici măcar să mă odihnesc după aceea, cu toate că eram istovit de oboseală.

- Părinte, se poate face ceva pentru a se abroga legea cu privire la avorturi?

- Se poate, dar trebuie să se miște puțin guvernul, Biserica, etc., astfel încât lumea să fie informată despre consecințele ce le va avea subnatalitatea. Preoții să explice lumii că legea pentru avorturi este împotriva poruncilor evanghelice. La fel și medicii să vorbească despre pericolele prin care trece femeia care face avort. Vezi, europenii au avut noblețea și au

lăsat-o moștenire copiilor lor. Noi am avut frica de Dumnezeu, dar am pierdut-o și nu am lăsat-o moștenire generației următoare, de aceea acum legiferăm avorturile, căsătoria civilă, etc.

Atunci când un om încalcă o poruncă a Evangheliei, responsabil este numai el. Dar când un lucru care se opune poruncilor evanghelice se face din partea statului, atunci vine urgia lui Dumnezeu peste tot neamul, ca să se îndrepte.

